

BÉKEHARANG

* * * HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES LAP * * *
ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE KÉT P. AMERIKÁBAN 1 DOLLAR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR.

Megtaláltuk a Messiást

Találkozték ez először a maga testvérével Simonnal és monda neki: Megtaláltuk a Messiást (ami megmayarázva azt teszi Krisztus.) És vezeté őt Jézushoz. (Ján. 1/42—43.)

Amikor azon csodálatos órák után, melyet János két tanítványa az Ur Jézussal töltött, az egyik, — András — eltávozott és amint fenti igékben írva vagy, először fivérével Simonnal találkozott. Az írásban semmi említés nincs arról, hogy Simon érdeklődött volna Andrásról, hogy az hol és merre járt és hová megy, hanem az Írás szerint ez a találkozás úgy történt, hogy András örvendezve újságolta Simonnak: Megtaláltuk a Messiást.

Figyeljük meg. András, nem azt mondta: Láttunk egy embert lehet, hogy az a Krisztus. — Nem akként örvendezett Simon előtt: Te Simon, találkoztunk ma egy prófétaival. Nincs kizárva, hogy az a Messiás. — Sem nem így, szólt testvérehez András. Nem tudom nem az e a Krisztus akivel ma együtt voltam? Oh nem. Hanem határozottan oda állt Simon elé és egyszerűen és röviden azt mondta: Megtaláltuk a Messiást. Ezzel szemben nincs helye ellenvetésnek. A Krisztust, a felkent Királyt találtuk meg, aki átakarja venni a te életed fölött is az uralmat. Megtaláltuk Őt, ki adatott nekünk bűnöknek bocsánatára. Megtaláltuk azt, aki által menetelünk van az Atyához, ki nélkül a mi bűneinkben és nyomoruságainkban, nem állhattunk volna meg az Atya előtt. András, nem találgatott, nem kertelt, nem titkolózott, hanem biztosan és bátran tett bizonyosságot és kimondta: Megtaláltuk a Messiást. Nos és azután mit csinált? Talán köszönt Simonnak és odébb ment? Vagy azt mondta: Ha holnap akarod, elvezetlek? Vagy akként vigasztalta Simont, hogy: Most jövök épen a Messiástól, akit megtaláltam, de most nem akarok már visszamenni, hanem legközelebb ha megyek, eljöhetsz velem. — Azt sem mondta: — Nézd, megtaláltam a Messiást, itt és itt lakik, jerej el hozzá. Oh nem, hanem... és vezeté őt Jézushoz... Rögön.

Kedves lélek, oh vizsgálj meg magad, tudod-e te is mondani: Megtaláltuk a Messiást? Vagy nem. Megtaláltad-e már Őt? De előbb még más valamit kell kérdeznem tőled. Egyáltalán keresed-e Őt? Érezed-e, hogy életedben mennyire nélkülözöd? Magadra vagy hagyva és csupa mulandósággal vagy körülvéve. Egészséged, fiatalságod, testi szellemi vagyoni, erő, kedves hozzátartozóid, akikben talán bizhatsz, mind mulandó, rothadandó anyagok, akiket és amiket a világ nem hiába becézget a „föltett kincs” titulussal. Nem érzed-e szükségét annak, hogy valami szikla szilárd alapra helyezd életedet? Mennyire érezhette András az ő egyszerű szívében az élethiábavalóságát és hiúságát és a maga kicsinységét. Milyen sivár lehetett számára e lét. Amikor pedig tudára ébredt annak, hogy ő egy nyomorult bűnös, kit az Ur szentségre teremtet és ő hogy eltávozott attól, oh akkor, hogy keresett egy megmentőt, ki őt kiszabadítsa e lelki rabságból. És mikor megtalálta örvendezve mondhatta Simonnak: Megtaláltuk a Messiást. Így vagy-e te is kedves barátom? Keresed-e és tudod-e mondani: Megtaláltuk a Messiást?... Vagy nem? Érzed-e a benne lévő békét, boldogságot, amit Ő adhat? Látszik-e rajtad a Krisztusban való öröm, amelynek sugarát a fogoly, Pál arcáról még a római börtön homálya sem tudott eltüntetni. Ha András arcán nem látszott volna az örvendező bizonyosság, úgy Simon bizonyára kétkedett volna, de mily öröm ragyoghatott szeméből, mikor így szólt: Megtaláltuk a Messiást. Ha te is ezt örvendező lélekkel és bizonyossággal tudnád közölni, mily sokan keresnek a benne való nyugalmat és békét. Örültsz-e mindenképpen az Ő békéjének, hogy azt megtaláltad? Valami magasztos, hogy Ő minden viharban, vészben békét adhat.

Hegelnek a nagy német bölcselőnek nővére, egy gyáros gyermekeit tanította. Egy alkalommal, nagy égháboru zavarta meg a tanítást. A gyerekek megijedtek, de csakhamar megnyugodtak. Édesatyjuk, aki nagyműveltségű ember volt, megkérdezte később a nevelőnőt, hogy mi nyugtatta meg annyira a gyermekeket,

vajjon megmagyarázta-e, hogy az egész, csak légkörü villamosság folyománya. A nevelőnő, fejét csóválta és csak annyit mondott: Nem, imádkoztunk.

Igen, Őt keresték a viharban, zivatarban. Hiába tudományos magyarázat, hiába találd meg a bölcsek követ, a legfőbb tudomány, ha Őt találd meg és örvendezel Őbenne, mert ég és föld elmúlnak, de az Ő igéi el nem múlnak. Oh akard örvendő hirdetni: Megtaláltuk a Messiást.

De amikor ezt mondod, nem akarsz-e egyedül örvendezni, hanem átadod-e örömet? Vagy talán örömmel tova sietsz, vagy szégyenled az emberek előtt? Azt mondja az Üdvözítőnk: lesztek nekem biznyságtévő m. Légy neki tanuja. Vagy talán teszel is biznyságot és mondod is: Megtaláltam az Üdvözítőt. És mégsem tapasztalod, hogy hívásodnak eredménye volna. A te örömdre és hívásodra csak kelletlenül vállukat vonogatják az emberek. Ne csüggedj. Te nem látod a Lélek munkáját, de az Ő irányít mindent. Ő látja a te akarásodat is.

Azután, vannak lelkek, kik keresnek Őt, de még kételkednek benne. Akik vágyakoznak békére, de maguk próbálkoznak magukat javítani. Kedves lélek, ha te is úgy vagy, oh ne tedd ezt, hanem jöjj hozzá amint vagy. Add át életedet, mint e tanítványok. Ott hagyták mindentük és követték Őt. Akként kövesd te is. Hagyd ott ami megakadályoz követésében, ami a rothadandósághoz köt, a többi elvégzi Jézus. Ő készséggel akar segíteni, hogy a bűnnel telt és hozzád tapadt zsákok leemelje rólad és válladra tegye az Ő gyönyörűséges igáját, hogy te is örömmel mondhasd az Ő nagy nevének dicsőségére: Megtaláltuk a Messiást.

l. j.

Miben különbözik Jézus Krisztus a vallásalapítóktól?

Az Ő Jézus személyisége olyan sajátosságokat mutat föl, melyeket máshol az egész egyháztörténelemben hiába keresünk, de amelyeket azonban csodálatosképen az utóbbi teológiai irányzatok képviselői alig vettek figyelembe. Jézus sajátos viszonya Istenhez egyedülálló, Isten ismerete pedig és tudata annak, hogy Isten fia, — emberfölötti. Ezzel az egyedülálló Istenfiuság tudatával, nemcsak mint sokan állítják — János evangéliumában találkozzunk, hanem Máté, Márk és Lukácsnál is. Ezen egyedülálló tudat által Jézusnak minden hasonlósága megszűnik a vallásalapítókkal. Egy vallásalapító sem érezte és ismerte magát oly kétségtelenül és tisztán „Istenfiának”, mint Jézus. Ezt éppen az összehasonlító egyháztörténelem állapította meg megcáfolhatatlan bizonyos-

sággal. Az tanít minket arra, hogy minden vallásalapító azzal az istenséggel szemben, melyet hirdetett, szolgának érezte magát, istenségük előtt mondhatnánk, a porba hevertek. Egészen másképp van Jézusnál. Mit sem előtte, sem utána, senki sem merészelt, — magát, mint Istennel egy lényegűt állítani és maga számára azt a tiszteletet követelte, mint Isten számára, — Jézus azt tette.

Jézuson kívül sem tulajdonított magának bűnbocsátó hatalmat. (Márk. 2/5-10) Senki, oly félreérthetetlenül nem hirdette magáról, hogy egykor, mipt bíró fog visszajönni és eleveneket és holtakat ítélni. (Máté 24/30-31) Senki sem állította magáról, hogy halála után föltámad, csak Jézus. (Máté 16/21, — Márk 9/31. — Luk. 9/22, — Ján. 2/19) Senki sem állította, e szavakkal, hogy az üdvösséghez föltétlen szükséges, hogy neki magunkat átadjuk: — Ki atyját vagy anyját jobban szereti mint engem, nem méltó én hozzám. (Máté 10/37) vagy: Ha valaki én hozzám jön és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fivestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom. (Luk. 14/26) Vagy végül: Valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt, aki megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt. (Máté 10/32—33) Az emberek nyugalmát, senki sem költötte úgy a maga személyéhez, mint Jézus: Jöjjetek én hozzám, mindnyájan, kik megfáradtatok és meg vagytok terhelve és én megnyugosztalak titeket. (Máté 11/28) Senki sem állíthatta magáról, hogy bűntelen, de Jézus így szól: Ki vádolhat közületek engem bűnnel. (Ján. 8/46) Senki sem merészelt magát Istennel egy lényegűnek mondani, csak Ő: Ki engem látott, látta az Atyát. És Én és az Atya egy vagyunk. (Ján. 14/9, 10/30) Hasonlóan csodálatos kijelentéseket tesz még Jézus magáról Ján. 8-ban. Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága. (Ján. 8/12) Ti innen alól valók vagytok, én onnét felül való vagyok: ti e világból valók vagytok, én nem e világból való. (Ján. 8/23) És az 58. versben olvassuk: Bizony, bizony mondom nektek, mielőtt Ábrahám lett én vagyok, Jézuson kívül senki sem ígérte oly emberfölötti fenséggel: Ég és föld elmúlnak, de az én beszédeim soha el nem múlnak. (Márk 13/31) Továbbá: Mindent nekem adott át az én Atyám és senki sem ismeri a Fiut, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú és akinek a Fiú akarja megjelenteni. (Mát. 11/27) Végül: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön... Veletek vagyok a világ végeztéig. (Mát. 28/18—20.)

Ezek után nem balgaság Jézust egy egyház alapítónak lealacsonyítani?

Ch. A.

Czézareától-Joppeig

A te könyörgéseid és alamizsnáid felmentenek Isten elébe emlékeztetnek okáért. Most azért küldj Joppéba embereket és hívásd magadhoz Simont, ki nevezetetik Péternek. Ő egy Simon nevű timárnál van szálláson, kinek háza a tenger mellett van. Ő megmondja neked, mit kell cselekedned.

(Csel. 10/3-6)

Kornélius megretten, de az angyal bátorítólág szól hozzá: — A te könyörgéseid és alamizsnád felmentek Isten elébe. Milyen dicső tudat, hogy a mi imánk, nem hiábavaló. Fölmegy Isten elé. És miért? Hogy tudomásul vegye, mint egy neki járó hódolatot? Nem. Hanem hogy megemlékezzék róla és feleljen arra. Nekünk egy imádságot meghallgató Istenünk van, aki felel imáinkra. Talán nem mindjárt. Hosszu ideig kellett Kornéliusnak is könyörögni, míg teljes határozottsággal hallhatta, hogy könyörgései felmentek Isten elé és az Ur megemlékezett arról. Milyen jó ezt tudni kedves lélek, hogy Isten elé jut imádságod, Ő megemlékezik róla és teljes bizonyossággal tudomásodra adja, hogy megemlékezett arról. Vannak ilyen bizonyosságaid? Oh akkor mond el a csüggedőknek, kételkedőknek, akik úgy éreznék, hogy imaéletüknek semmi célja, vigasztald és erősítsd a sóhajtásban elfáradtakat, hogy az Ur egy megemlékező Isten és boldogító üzenete már közeledik. Vagy talán te magad vagy az, aki a kételkedések hálójába vergődsz? Azt gondold, hogy minden hiába, hiszen nincs aki megemlékezzék imáidról. Ne csüggedj, hanem légy készen. Szövétneked égjen, mert nem tudhatod, hogy mely órában jön Uradtól imáidra a válasz. De nemcsak Kornélius imái mentek fel Isten elé, hanem az alamizsnák is. Minden fillért elkönnyveltek a mennybe, amit Kornélius a népnek osztogatott. Isten nem felejtett el semmit. Ő nem felejt. A mi emberi agyunknak és véges kis értelmünknek szinte lehetetlen még elgondolni is, hogy ott fönnt ilyen aprólékosan figyelik a mi életünket. Pedig így van. Jézus maga is beszél erről, amikor így szól: És aki inni ad egynek e kicsinyek közül, csak egy pohár hideg vizet, tanítvány nevében, bizony mondom nektek, el nem vesztheti jutalmát. (Máté 10/42) Aki minden egyes fűszálnak gondját viseli és minden hajunk szálát számon tartja, figyelni kezünket is, hogy mikor nyul az erszénybe és hova adja a filléreket. Számon tartja. A te atyád titkon néz téged, mondja az Ur Jézus. Lám Kornéliust is nézte. Kornélius csak adott, adott. Nem is gondolta volna, hogy valaki titkon nézi. Te tudod, hogy téged is néz? Hogy nézi és látja, hogy mire adod fillérideit? Ő látja, hogy tényleg nem tudsz-e adni, amikor azt mondod, hogy nincs. Vagy csak önző cél

jaidra tartasz meg mindent. Látja minden lépésedet. Látja, hogy miért mondod, mikor talán egy közösségbe hívnak, vagy egy-egy beteg látogatására, hogy nem érek rá. De viszont, kinek szeme tüzláng, látja vergődésedet, szegénységged gazdagságát is és megemlékezik arról, mint az özvegy két fillérééről. Oh, bár olyan becses volna az Ur előtt, minden kiadott filléred, mint volt. Kornéliusé. Azután tovább szól az angyal? — Küldj Joppéba embereket és hívásd magadhoz Simont, ki nevezetetik Péternek. Ő megmondja mit kell cselekedned. Hogyan, hát ez minden a volt elég? Alamizsnát osztogatott és szüntelen könyörgött. Mi szükség van itt Péterre és még más valamire? Mit mondhat itt Péter még valami újat, hát nem eleget tesz ő? Nem gondolkoznak így sokan? Én adok a szegényeknek, imádkozom, a templomba járok, nem bántok senkit, csak engem hagyjanak békében, hát mit akarhat még többet tőlem a jó Isten? Azután, itt fölmerülhet egy másik kérdés is. Miért kell embereket küldeni Joppeba és Péternek jönni? Hát nem mondhatná meg itt mindjárt ez az angyal? Mennyi különösnek látszó dolog és mégis mily egyszerű. Nem adatott más név, amely által megtarthatnánk, mint Jézus neve, ezt mondja Péter a főtanács előtt. (Csel. 4/12) Ami bűnösségünkért, életünkért nem tudunk magunk üdvösséget vásárolni semmi áron. Kornélius adakozott, könyörgött, ezek mind el is jutottak Isten elé, de ahhoz nem voltak elég erősek, hogy a jámbor századost magukkal huzzák. Vágyakozásunk oda száll az Ur elé, de annak olyan gyenge emberi szárnyai vannak, hogy a mi bűnös énünket nem tudják föl emelni. Kicsoda üdvözülhet tehát? Kérdezték álmélkodva az Ur Jézustól a tanítványok. Embereknél lehetetlen, de Istennél minden lehetséges, feleli az Ur. (Máté 19/25-26) Lehetetlen volt üdvösséget szerezni Kornéliusnak is, minden jámborsága és könyörgése dacára. Ahhoz valami több kellett. Sokkal több. Nem is valami, hanem Valaki. Jézus Krisztus. Péter majd megmondja, hogy bizony! Ő a világ Megváltója és erre az Üdvözítőre szüksége van Kornéliusnak is. És neked is. Miért volnál te különb Kornéliusnál? Talán a te cselekedeteidnek erősebb szárnyai vannak és fölemelnek? Tévedsz. És ha e tévedésedből most Kornélius példáján okulva ki nem jőzanodsz, majd meglátod, hogy milyen gyászos következményei lesznek. Azután miért kellett Péternek szólni és miért nem közvetlenül Isten intézte el? Hiszen itt volt az angyal és azzal a fáradsággal, mellyel Kornéliusnak azt a parancsot adta, hogy menjen Joppeba, azzal megtudta volna mondani az egyéb teendőket is. De erre a joppéi utra szüksége volt Péternek is, hogy azt mondhasa: — Bizony! látom, hogy nem személyválogató az Isten. (33. vers.) De Kornélius számára is azért kellett, hogy Jézus munkáját láthassa és ne mondhasa azt, hogy Isten az Ő

angyala által valami lehetlent kíván tőle, hanem olyan embertől hallhassa az örömuzenetet, ki maga is magáévá tette azokat és tapasztalhatta annak erejét. Isten azt akarta, hogy Kornelius, Péter bizonyosság tételén keresztül nyerjen bátoritást és világosságot. És így van ez ma is. Isten szól a te lelkedben, hogy nem elég amit tettél. Figyelmeztet, hogy nincs más út az örökkévalóságba, mint Jézus. Azután embereket rendel melléd, akik már keresztül mentek egy Jézussal való találkozás örömein, hogy azok szóljanak és tegyenek vallomást Jézussal való kapcsolatukról. Isten szól lelkeknek, hogy menjenek ide, vagy oda, hogy meghallják, hogy mit kell tenniük, hogy az üdv boldog bizonyosságát elnyerjék. Azután Péternek is szólt, úgy szól most is más embereknek, hogy legyenek bizonyosságtevői és jaj annak, aki nem Isten egyszerű küldötte, hanem valamely egyház jó állásban lévő hivatalnoká gyanánt végzi küldetését és nem a küldetés, annak mentő célja, hanem zsebe, tekintélye, az emberek véleménye a lényeges számára. Isten Lelke adjon nekünk erőt, hogy haladéktalanul tudjunk intésének engedelmeskedni, mint Kornelius engedelmeskedett, mikor az Ur bizonyosságtevőért küldte és meghajtotta magát Isten akarata előtt Péter, mikor Isten eszköze gyanánt kellett a századoshoz menni.

Liebstöckl.

Másnak szabad — neked nem

Ha Isten téged elhívott, hogy az Ur Jézus tanítványa légy, ami annyit jelent, hogy mindenben Lelkének engedelmeskedj, akkor téged a kereszt és megaláztatás útján akar vezetni és olyan engedelmisséget kíván tőled, hogy te nem követhetsz más hívőt, nem szabhatod magadat azokhoz, mert másoknak sok olyan dolgot fog megengedni, amit neked nem szabad tenni. Más Istennek gyermekei, akik nagyon jámboraknak és nélkülözhetetleneknek látszanak, előtérbe léphetnek, terveket készíthetnek, szándékaikat keresztül vihetik, de te ezt nem teheted és ha azt mégis megpróbálsz, akkor nagy kudarc és az Urnak fenytése következik, úgy, hogy nagyon komoly megbánást és szégyent fogsz szivedben érezni.

Mások beszélhetnek magukról, sikereikről, írásaikról, de a Szentlélek azt neked nem engedi meg, hogy te hasonlóképpen tégy. És ha azt mégis megpróbálnád, akkor az Ur úgy megaláztat, hogy elmegy a kedved attól, hogy magadról és tetteidről beszélsz.

Mások szerezhetnek pénzt, esetleg sok ajándékot kapnak, sokat engedhetnek meg maguknak, de valószínű, hogy Isten azt akarja,

hogy te szegény maradj, mert számodra sokkal jobbat tartogat, mint aranyat, — egy teljes, tőle való függést, hogy neked napról-napra mindazt amire szükséged van, láthatatlan kincseskamrából Ő maga adja.

Másokat az Ur kitüntet és tisztességben enged részesíteni, de téged a homályban elrejtve tartogat, mert jövődő dicsősége számára egy olyan drága gyümölcsöt akar belőled nevelni, aki csak az árnyékban fejlődik. Isten másoknak megengedi, hogy nagygyá legyenek, de neked kicsinynek kell maradni. Másoknak megengedi, ha érte munkálkodniak, azért köszönetet és hálat is arathassanak, de neked dolgozni és szolgálni kell anélkül, hogy tudnád, hogy tulajdonképpen mennyit is tettél. De Isten értékesebbé teszi munkádat azáltal, hogy megengedi, hogy mások élvezhessék annak gyümölcsét. És ez fogja munkád értékét meglizserezni, amikor az Ur Jézus megjelen. Isten Szentléleke, féltő szereteével éberén őriz és ezért csekély szavakért, érzésekért és időfecsérlésért is megpirongat, amelyeknél más Isten gyermekei nem éreznek lelki meretfurdalást.

Isten egy végtelen hatalmu király. Kinek joga van övével azt tenni amit akar. És Ő neked számtalan dolgot nem fog megmagyarázni, melyek neked érthetetleneknek látszanak. Isten szavadnál akar fogni és ha átadtad magad neki, hogy önkéntes rabszolgája légy, akkor aggódó szeretettel vesz körül és másoknak megengedi, hogy sok mindent mondjanak és tegyenek, amit te nem mondatsz és nem tehetsz. Eppen azért befejezett lény legyen számodra, hogy neked közvetlen magával az Ur Lelkével van dolgod és Neki joga van nyelvedet megkötni, kezedet megbilincselni, vagy szemeidet lezárni oly módon, ahogy azt másokkal nem teszi.

Ha téged az Ur így birtokába vehet, hogy te szived legmélyén is ezalatt a rendkívüli, személyes, titkos, szigorú felügyelet alatt állva, a Szentlélek örömeiben élhatsz, akkor már itt be mentél a menny előcsarnokába. (Ü)

Egy érdekes megállapítás.

Egyházi ingatlanunkon hatvan személy lakik, kik közül 22 a mi gyülekezetünk tagja. Egy hétköznapi bibliaórán körültekintettem a hallgatóságon és a következő érdekes megállapítást tettem. A mi házunkban lakó 22 tag közül négyen voltak bibliaórán, a prédikátort és feleségét is beleszámítva. A többi 18 hiányzott, bár a házban lektak. Egyesek alapos okból maradtak távol, de a legtöbb. — enyhén szólva — kényelemből hiányzott. A gyülekezet többsége olyan bibliás keresztyének derék csoportjából állott, kik hosszú gyalog utat tettek meg és nem sajnáltak pénzt, erőt és időt, hogy

Istennek igéjében elmélyedhessenek. Némelyek egyenesen a munkahelyükről jöttek. Ott ültek testileg, lelkiileg éhesen. Igaz, hogy Isten Igéjének hallgatása a vacsorát megvárakoztatta, no de azután annál jobban izlett. Egy ápolónő, ki mindig elfoglalt, heti egyetlen szabad délutánját arra a napra kérte, amikor részt vehet a közösségben. Némely háziasszony és anya kétős erővel dolgozott, csak hogy el ne mulassza a bibliáorát. Mások a hétköznapi fáradságaitól kimerülve ültek a padban és csillogó szemekkel kutattak a Szentírásban. Ambár a férfiak kisebbségben voltak, de ott voltak. Az ő belső emberüknek is szüksége volt az élet kenyérére. Miért éppen a gyülekezet java volt ez estén oly csekély számban képviselve? Kérdezték a kijáratnál. Vajjon a bibliáorát valami elemiiskolának tekintve, csak kezdők részére tartották fontosnak? Talán otthon maguknak egy külön főiskolát létesítettek? Boldog az az ember, ki otthon saját bibliáját tanulmányozza. Egyszer azt mondta nekem egy testvér, amint a hétköznapi összejövetelekről beszélgettünk: Gyakran fáradt vagyok én is este és inkább szeretnék otthon maradni, de amint látom, hogy nagy gyermekeim miként készülnek az órára, akkor én nagyon szégyenlem magamat otthon maradni és én is velük megyek. Nem szeretném gyermekeimet megbotránkoztatni. Ilyen tag előtt kalapot lehet emelni. Es aki e testvért ismeri, az tudja, hogy tényleg, minden bibliáorán ott ül a helyén. Ezáltal sok gyülekezeti tagot erősít és hűségre serkent. Ez a példa jobban hat, mint a legjobb beszéd mulandó benyomása.

Egyszer egy gyülekezet meghívott egy prédikátort, kiről köztudomású volt, hogy kifogástalan hitéletet él. Ő örömmel vette a meghívást, tele kedvvel és az Urban vetett bizalommal kezdte meg működését. Hűsége és buzgósága, nagy reményekre jogosította. De elmúlt egy esztendő, lepergett két esztendő, sőt három is, de az eredmény elmaradt. Egy lélek sem tért meg. És a gyülekezeti tagok olyanok maradtak, mint voltak. Lelki életükben a legcsekélyebb előmenetelt sem lehetett tapasztalni. A prédikátor vizsgálta önmagát, gyakran megalázta magát az Ur előtt, könyörgött áldásért és igazi evangéliumi alapon dolgozott tovább és munkájának mégsem mutatkozott semmi gyümölcse. Ismételtén fölhitva, a szószékről és látogatók alkalmával is a gyülekezetet, hogy ne hagyják magára, hanem segítsék munkájában. De hiába. Nem törődtek kérésével. Sőt annál inkább elégedetlenkedtek és megkeseredtek vele szemben, panaszkodván, hogy milyen erőszakos és tolaikodó. Az Urnak ez a jámbor gyermeke így mindig jobban és jobban elvesztette kedvét és bátorságát és végül is elhatározta, hogy egy másik állomás után néz. De a jó Isten visszatartotta e lépéstől és rábirta, hogy csak maradjon tovább.

Ugyanis egy éjszaka ennek a prédikátornak egy különös álma volt. Egy bárkában látta magát, egy csomó ember társaságában, amint egy hatalmas tengeren hányódnak. A tulsóparton, csodaszép táj, — leendő otthonuk — volt. Ezen ország felé utaztak, de csak nagyon lassan haladtak előre, mert ő volt az egyetlen, aki evezett. A többiek nem dolgoztak, hanem kegyes beszélgetésekkel és jámbor énekléssel szórakoztak. A lelkész egy percre abbahagyta az evezést, megtörölte verejtékező homlokát és így szólt: Kedves testvérek, segítetek ti is egy kicsit a hajót előbbre vinni. Nekem magamnak nehéz ez a munka. De az egyik lélek mindnyájuk nevében így válaszolt:

— Testvér az evezés a te dolgod. De mi imádkozunk érted, hogy adjon Isten neked erőt, hogy minket a célhoz vihesz. Így megvigasztalva a testvér tovább evezett mignem ereje elhagyta. És akkor újból kérte utitársait: Segítetek egy kicsit. Látjátok, hogy egyedül nem bírom az evezést. Méltatlankodva válaszolták neki:

— Ide hallgass testvér. Az evezés a te dolgod. Mi azért alkalmaztunk és azért fizetünk. Ha mi magunk akarunk evezni, akkor nincs rád szükségünk. — Újból megkísérelte a maga erejéből tovább vinni a hajót, de minden erőfeszítése dacára alig tudott előre jutni. Többé nem panaszkodott, nem alkalmatlankodott kérésével az embereknek, hanem csendben elsírta nyomoruságát az Urnak. És ő meghalhatta. Rövid idő múlva egy csónakkal találkozott, mely legénységével már napok óta hányódott a habokon. Ez a csónak teljesen a habok szeszélyének volt kiszolgáltatva, megfosztva kormányától és evezőitől. Körülbelül husz ember lehetett a csónakban, kik közül egyiknek arcá úgy fénylett, mint egy angyalé. Ez átkiáltott a hajóra: Mentsetek meg! Hajótörtek vagyunk! A prédikátor melléjük evezett és egy erős kötéllel a csónakot a hajócska mögé kötötte. Midőn a megmentettek látták, hogy a prédikátor egyedül vesződik, fölajánlották segítségüket. A télen testvérek, — bár nem szívesen, — de beleegyeztek, hogy helyüket a csónakban lévőkkel fölcserélik és nem sokára a két alkalmatosság nyilsebesen szelte a habokat. Hej, ez volt ám a vidám utazás. A lusta testvérek, kik a csónak két szélén üdögéltek, elégedetten dörzsölték kezüket és folytatták, ahol elhagyták. Jámbor énekléssel és szemforgató, szenteskedő fecsegéssel töltötték az időt. De midőn a délutáni forróság rájuk nehezedett, egymásután elbágyadtak és nemsokára az egész semmittevő társaság mély álomba merült. Közben a hajóban lévők teljes erővel eveztek, hogy a kikötőt ahová, igyekeztek, még a sötétség beállta előtt elérjék. Kellő időben oda is érkeztek. De midőn kevéssel a megérkezés előtt, a csónakban levő utitársaik után néztek, egy sem volt látható. Mialatt ők evez-

tek utitársaik a vízbe potyogtak és odavesztek. A prédikátor ezt látva, halálsápadtan, kezeit tördelve siránkozott: Oh Istenem. Mit tettem. Én vagyok a felelős a befulladásért, mert az én vezetésemre voltak bizva. Ekkor hozzálépett a tündöklő arcú férfi és így szólt: Vigasztalódj barátom. Te megtetted kötelességedet. Ezeket a szerencsétleneket Isten ítélete sújtotta és te ezt meg nem akadályozhatod.

Ezt álmódta az Úr elkedvetlenített szolgálója és ez az álom beteljesedett. A prédikátor megváltoztatta elhatározását és kitarzott helyén. Nem sokkal ezután ébredés támadt a gyülekezetben. Sok lélek megtért és csatlakozott a gyülekezethez. Ezek a fiatal keresztyének hűséges és tevékeny segítőitársai lettek a prédikátornak. De a gyülekezet régi tagjai, kiket a csodálatos megmozdulás, melynek tanúi voltak, nem tudott álmukból fölrázni, mindig fanyarabbak, tunyábbak lettek és az évek folyamán visszatértek a világba. Az ujjonnan jöttek azonban hűségesek maradtak. Egyek lettek lelkipásztorokkal azon országban, hol örök közösséget táplálhatnak mindazok, kik megmosták ruhájukat a Bárány vérében. Csak a tevékeny és kicsinyen is hű nyerhet koronát. Ez is egy érdekes megállapítás. (Evang.)

Egy bölcs álláspont

Valaki csodálkozott egyszer Socrates fölött, hogy nem gerjedt haragra egy olyan ember ellen, aki őt állandóan szidalmazta és rágalmazta a nyilvánosság előtt.

— Hogyan lehet, oh Socrates, hogy szó nélkül eltűröd ilyen gonosz és hitvány ember csufolódását és rágalmait?

Socrates így felelt: — Hiszen engem nem bántalmaz ő, mert olyanokat mond, amikben nem vagyok vétkező és amik nem igazak.

Bizonytalán sok lelki nyugtalanságtól és fölösleges izgalomtól kimélné meg magát sok keresztyén, ha a pogány bölcs álláspontjára helyezkednék.

Mérlegen

Mi mindent tud átváltoztatni — az ember?

Az orvosi tudomány egyik legjobban fejlődő (és talán legjövődelműbb) ága az, amelyik az ember megszépítésével, a — kozmetikával — foglalkozik. Amint mondják, már valószínűségi „csodákat” művelnek ezen a téren. Lássunk egy néhány ilyen „csodát”.

Egy amerikai színész, „eperajkakát” akart csináltatni lelógó ajkából. Egy orvos vállalkozott e műtét végzésére, de nem sikerült. Képelem, hogy nézhetett ki a szerencsétlen a sikertelen műtét után Amint egy cikk mondja: — A nőknek meg kell elégedniük egyelőre a szájfestékekkel. A szemet a szemhéjra ragasztott szempillákkal akarják „szépíteni”. Vékony pergamenszerű anyaggal erősítik a műpillát a szemhéjra. — Az orr műtét, amint mondják, tökéletes. Különösen könnyű nagy orrból kisebbet csinálni, vagy kampós, görbe orrot megváltoztatni. A sebész belülről dolgozik és így kívül a bőrön semmi nyoma nem marad a műtétnek. Ezt mondják. De volt szerencsém látni olyan „megszépített” orrot, amely úgy nézett ki, mintha késsel lapitgatták volna.

Azt is állítják, hogy az arc állandó ifjú üdeségének kérdését is megoldották. Egy lehetőleg vékony viaszmaszkkal borítják be az arcot. Erre jön a festék. Micsoda pancsolás! Hatvanéves párisi színésznők, huszesztendőseknek látszanak. (Persze messziről.) Más téren is vannak ilyen „csodák”. (?) Egy magyar színésznőt Londonban megoperáltak. Bokáit, karjait, csipőjét műteti uton megvékonyították. Ezzel a „csodával” kapcsolatban azonban, majd egy esztendő telt el a szanatóriumban.

Persze a haját is megváltoztatják. Egy „új” módszer van. Ez a „csoda” abban áll, hogy a szerencsétlen páciens fejére szálanként ragasztják a haját. Így szabad szemmel nem vehető észre. A hajszálakat a homlok színével egyenlő festésű anyaggal rögzítik a bőrre. Kelleme lehet! A bőr színét is megváltoztatják. Nemcsak barnítani, hanem fehériteni is lehet. A „csodatevő” orvos, bizonyos vegyi anyaggal vonja be a bőrt. Ez néhány hónapig a bőrön marad. Hogy addig hogyan oldják meg a mosakodás kérdését arról nem szól a krónika.

Végül még a szegény négerket sem hagyják nyugodtan. Állíthatólag több száz orvos dolgozik azon, hogy miképpen lehetne a néger bőrét fehérre meszelní. Hogy ez mire volna jó, azt nem mondják. Egy amerikai orvos, majdnem sikeres eljárást talált fel. Csak az volt a bibi, hogy kezelés után a néger — farka lett. De azzal biztatják, — jobban mondva ijesztgetik — szegény feketéket, hogy pár hónap alatt ezt a kérdést is megoldják.

Mennyi hiu, neveléses és mégis oly szomorú pancsolás és erőlködés. Mennyi időt, erőt, tudást, pénzt elfecsérelnek a rothadandó testre és az ember mégis az marad ami volt. Mert hiába ragasztják a hajszálakat, meszelik a négerket, fiatalítják az aggokat, de hol van, aki egy büntől fekete lelket meg tud fehériteni, milyen műtét tud egy veszekedőt, egy iszákost, tisztátalant, káromkodót, tolvajt, titkos szenvedélyében élő, vétkekben gőnyörködő szemet, ocsmányságok hallására oly készséges fület, egy szennyel, önámítással telt szívet megvál-

toztatni, egy sától fertőzött emberi természetet megújítani. Ezt csak Jézus Krisztus tudja az ő Szentlelke által. Imádkozz testvér, hogy az emberek ne az orvoshoz fussanak mulandó külsejüket, hanem Jézus által bensejüket akarják megváltoztatni, és megszépíteni, mert egy benső megújulás nélkül, csak „frissen meszelt sirok.” (I. j.)

Te is így tennél?

Egy gazdag földbirtokoshoz, ki szenvedélyes vadász volt, átjött a szomszédja egy igen szegény földmives és szomorúan elpanaszolta, hogy vadászat közben kutyái és emberei rengeteg kárt okoznak földecskején. Vetését úgy összetapossák, hogy alig számíthat valami kis aratásra.

— Barátom — mondta a földesur — tudom, hogy gyakran átlvagolunk vadászat közben földjein és kárt okoznak kutyáim is. Ha nekem megmondja kárát, minden további nélkül hajlandó vagyok megtéríteni.

A földmives megjegyezte, hogy már egy barátja segítségével próbálták kiszámítani és körülbelül 500 pengőre becsülték. A földbirtokos szónélkül kifizette az összeget. Midőn azonban az aratás elérkezett, a letaposott földön bőségesebb termés lett, mint azt remélni is merték volna. Ekkor a szegény gazda újra átballagott a gazdag szomszédhoz. — Uram! —

— Nos kedves barátom — vágott közbe a földbirtokos — talán nem térítettem meg az egész kárát?

— De igen — felelte a gazda. — De én nem szenvedtem kárt, mert földem a letiport helyen különösen bő termést hozott, tehát visszahoztam önnek az 500 pengőt.

A meglepetéstől felocsudva, a földbirtokos átment a másik szobába, nemsokára visszatért és 2000 pengőt számolt a gazda markába ezzel a szavakkal:

— Fogadja ez összeget és ha legidősebb fia 21 éves lesz, beszélje el neki, hogyan jutott e pénz az ön kezeihez.

H I R E K.

Szerkesztőség: Kaposvár, Németh István-utca 2. — Szererettel kérem eddig is cserepéldányt küldő lapársainkai, hogy küldeményeiket fenti címre küldjék. Kéziratok is ide címzendők.

Kiadóhivatal: Budapest, VI., Felső erdő-sor 5. III. — Minden előfizetési díj, adomány és küldéssel kapcsolatos felszólamlások ide küldendők.

Stefanovits Eftim apó. A fenti furcsa nevű apó, macedoniai gyülekezeteink legöregebb tagja. Jelenleg 92 éves. Nem tudom, hogy milyen

családból származott, mi a foglalkozása. Ez mind nem fontos, azonban az alábbiak megszülelendők. Eftim apó hatvan évvel ezelőtt adta át életét az Ur Jézusnak. Ezen idő óta lankadatlan buzgalommal és szolgálatkészséggel állott a prédikátorok és misszionáriusok oldalán. Mindenkor készen állott minden szolgálatra, mellyel megbízták. Évek hosszu során vezette a vasárnapi iskolát. Az istentiszteletről a legutóbbi időkig sem hiányzott, de gyengesége miatt, most már csak vasárnap délelőtt tudja a közösséget látogatni. Hő vágya háláját kifejezni azoknak a misszió barátoknak, akik lehetővé tették, hogy megismerhesse Megváltóját.

Kedves testvérem, megkérdezhellek téged, hogy Eftim apó neve helyett oda lehet-e a tiedet írni? Lankadatlan buzgalommal és szolgálatkészen állsz-e prédikátorod rendelkezésére? Minden, de minden szolgálatot szívesen vállalsz-e? Szorgalmasan látogatod-e az összejöveteleket? Adja az Ur, hogy öreg macedon testvérünk, komoly és áldásos hívő élete buzditólag hasson a te számodra is.

Eljegyzés. Zimre Gyula györkönyi prédikátor eljegyezte Mészáros Ilonkát Kispestről.

A jugoszláviai misszió konferencia ez évben ápr. 7-től 11-ig tartotta évi üléseit Strumicán. Ez volt az első eset, hogy oly messze délen tartották jugoszláv testvéreink évi konferenciájukat, melyen dr. Nuelsen püspök elnökölt. Mivel eddig ott semmiféle protestáns megmozdulás nem volt, a konferencia érthető érdeklődést váltott ki és csinos kápolnánk estéről-estére megtelt vágyakozó lelkekkel. Ez alkalommal avatta fel püspökünk Simon Lujza tv-t. az az újvidéki diakonissza munka vezetőjét és Grácba helyezte Mayer Nándort a bácskai kerület eddigi szuperintendensét.

A jugoszláv konferencia beosztási jegyzéke:

Superintendens: Sebele György, Novi Sad. Musickoyad — Bitolj: Kalajlievic K. — Csrvenka: Lichtenberger T. — Murtinv-Monospitovo: Krmazovic K. (segéd: Trajkovic I.) Mramorak: Grailling F. — Novi Sad: Sebele Gy. (segéd: Oberlis F.) — Novi Verbás: Drumm A. — Pasicevo: Sebele Gy. — Petovgrad: Stahl L. — Radoviste: Daskalovic V. — Zenta: Takáts A. — Skoplje: Temkovic D. — Stari Becej: Takáts A. (s. Jankov S.) — Strumica: Daskalovic V. (Arnaudovic). gyülekezeti tv. Bozanovic Mária. Vrsac: Drumm N. — Pénztáros: Sebele Gy. — A diakonissza munka vezető tv. Simon Lujza. — Arvaház vezetője: Gabel K. — A svájci nőimisszió misszionáriusa: Isler Róza. — „Put Zivota” szerkesztője: Daskovic V.

A dombóvári gyülekezet a környékbeli mellékállomásokkal kapcsolatban pünkösdi vasárnap hitmélyítő órákat tartott, melyben budapesti vendégek is résztvettek. Az áldásos órák előadói Schmidt János vezető prédikátor és Ma-

cher Ádám borjádi prédikátorok voltak. Pünkösd hétfőn délután Döbröközön volt egy áldásos biznyságtevő istentisztelet, melyen sokan tettek biznyságot az Ur Jézus csodálatos mentő kegyelméről és vezetéséről.

Oszták-magyar diákcseré mozgalom. A Verband der Ungarnfeunde (Wien I., Kärntnering 3.) megkéri mindazokat a szülőket, akik ebben az akcióban a nyári szünidőre vendéggyermeket kívánnak, hogy ebbeli kérésükkel mennél előbb forduljanak a Verband der Ungarnfeunde-hoz. Kérjük olvasóinkat, hogy érdeklődés esetén közvetlenül a Verband der Ungarnfeunde-hoz forduljanak (Wien I., Kärntnering 3.), ahol minden felvilágosítást megadnak és a szükséges nyomtatványokat megküldik.

Babos Sándor misszionárius visszatért Mandzsuriába, állomáshelyére. Figyelmes hallgatóság hallgatta végi szép és értékes bucsu előadását. A misszionárius különösképpen a biznyságtevés fontosságát emelte ki. Mi keresztények nem adhatunk hitet senkinek, mert a hit Isten ajándéka, de mégis hozzásegíthetjük az embereket a hit elnyeréséhez olyan módon hogy biznyságot teszünk előttük Krisztusról. „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.” Beszél a kínai nők nehéz, rabszolgá sorsáról és a pogányság sötét babonáiról. A pogányság rettenetes sötétségét csak a Krisztus evangéliumának a világossága oszlathatja szét. Azért fontos, hogy mi hívő keresztények imádkozunk az Evangélium terjedéséért az egész földön.

A württembergi bibliaintézet, mely 125 éves évfordulóját ünnepelte, ezen idő alatt 22 millió bibliát és bibliarészt adott el, melynek legnagyobb részét — 20 milliót — az utolsó huszonöt esztendő alatt jutatta az olvasókhöz.

A rajnai misszió társaság munkaterületein Afrikában, Holland-Indiában, Kinában 200.000-rel növekedett az utolsó tíz év alatt a keresztények száma.

Kérdések, melyek nemcsak a kérdezőket érdeklik.

I. kérdés: Mit jelent „iskariotes” Judás?

Felelet: Az iskariotes, nem vezetéknev, hanem azt jelenti, hogy Keriothból való ember. Az áruló Judást ezzel különböztették meg a másik Judástól.

II. kérdés: Mit csináljak a még a világi koromból maradt rossz könyveimmel és egyéb Istennek nem tetsző holmiaimmal? Elajándékozhatom-e?

Felelet: Semmisítse meg azokat. Ha ön megismerte az Ur Jézust, nem akarja hazudni, hogy keresztény, hanem tényleg Jézus tanítványaként akar élni, akkor mindazon dolgoktól, melyek nem méltók Isten gyermekéhez, meg kell válni. Ha azok olyanok, melyek egyenesen káros dolgok voltak és másnak sem szolgálnak épüléssül (rossz könyvek, képek, piperecikkek, festék, ruza, dohány, kártya stb.) akkor azokat tessék megsemmisíteni, mert ha azt ön, maga számára sem találja üdvösnek, akkor más sem használhatja áldással. Természetesen helytelen a dohánynal is másnak „kedveskedni.” Többi kérdésre legközelebb.

B. F. Beküldött tárcája irodalmi szempontból közölhető volna, de lapunk irányát és terjedelmét figyelembevétel nem használhatjuk.

D. K. J. Verseiből közölhetünk. De kérjük előbb nevét és címét velünk közölni, mert olyan közleményeket, amelyekről nem tudjuk ki írta, nem közölhetünk. Tudnunk kell, kitől hozunk valamit. Ha azután ön úgy kívánja nevét nem közöljük.

Többen üdvözöltek abból az alkalomból, hogy a lap szerkesztését rám bízták. E kedves megemlékezéseket hálásan köszönöm és kérem, hogy a mult számban közölt óhajom betöltéséhez imáikkal és közreműködésükkel segítsenek.

HOL ÉS MIKOR TARTUNK ISTENTISZTELETET

BUDAPEST, VI., Felsőerdősor 5.

Vasárnap d. e. 11 órakor és este 7 órakor, csütörtökön este 7 órakor.

KISPEST, Nagy Sándor-u. 22.

Vasárnap d. u. 5 és szerdán este 7 órakor.

SZEGED, Londoni-krt. 18. Vasárnap d. u. 5-kor.

MISKOLC, Ghillány-utca 4.

Vasárnap d. u. 4 és szerdán este 7 órakor.

KAPOSVÁR, Németh István-utca 2.

Vasárnap d. e. 10 és este 7 órakor, csütörtökön este 7 órakor.

Szeretettel kérjük gyülekezeteinket, hogy istentiszteleti sorrendjüket közlés végett beküldeni szíveskedjenek.

Kiadó: Keresztény Könyvesház korl. fel. Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Megjelenik évente tizszer.

Felelős szerkesztő: Liebstöckl Jenő.

Szerkesztőség: Kaposvár, Németh István-u. 2.

Kiadásért felelős: Tessényi-Jakob János.

Kiadóhivatal: Budapest, VI., Felsőerdősor 5.